

մէջ, որովհետեւ անգիտակից միութիւնն է Արեւելեան հողի մը արեւմտեան քաղաքակրթութեան հետ:

Իր մէջ այս յարակցութիւնը անվերջ պայքարներու առիթ է, և թէպէտ Արլէն արտաքին երեւոյթով անգլիացած է, իր մէջ բնածին զգացումն է որ կը յաղթանակէ:

Երբ ան կը դատապարտէ ժամանակակից ընկերութիւնը, աւելի իր բնագոյին կ'ունենիր՝ քան իր մտքին, իր ձգտումներուն՝ քան բարոյական վարդապետութեան մը:

Ինչպէս շատ մը ուրիշ դարու վիպասաններ՝ ան կ'ուզէ բարենորոգել ընկերութիւնը, բայց իր նորոգումները հակառակ են այն բաներուն՝ զոր Երոպացի

մը (և մասնաւորապէս անգլիացի մը) կրնայ ընդունիլ: Արլէն չ'ուզեր որ աւանդութիւնները մեռնին՝ խզելու համար ամէն կապ անցեալին հետ, այլ կ'ուզէ վերակենդանացնել ուրիշ աւանդութիւններ, աւելի բնածին, գրեթէ նախապատմական, այսինքն անկեղծութիւն դիտումներու և գործերու, անշահախնդիր մտերմութիւն, անկեղծ և անհուն սէր: Այս յատկութիւնները որ յատուկ են հայկական հոգւոյն և որ Արլէնը մեզի կը ցուցնէ իբր ազատարար ներկայ քայքայուած աշխարհիս, բացէ ի բաց կ'ապացուցանեն թէ հայկական է իր նկարագիրը, ինչպէս իր հանճարն ալ:

ՅՈՎՍԷՓ ԱՇՐԱՅԵԱՆ
Աշակերտ Մ. Ռաֆ. Վրժբնի

Օ Ր Ո Ւ Ա Ն Գ Ր Ք Ե Ր

ՀԱՅԵՐԸ ՀՆԴԿԱՍՏԱՆԻ ՄԷՋ ՆԱԽԿԻՆ ԺԱՐՄԱՆԱԿՆԵՐԷՆ ՆԵՐԿԱՅ ՇՐՋԱՆԸ. Armenians in India from the earliest times to the present day — գրեց Մեսրոպ Բ. Սէթ. Հրատ. Կալկաթա, Հնդկաստան, 1937, էջք XX + 630, ութածաւ, լաթակազմ, հեղինակին լուսանկարով (զոր կ'արտատպենք): Գին՝ 15 շիլինկ:

Մանրակրկիտ աշխատուած հաստափոր հատոր մըն է գրախօսուած գիրքս, հեղինակութիւնը վաստակաւոր Մեսրոպ Սէթի՝ որ նոր ուժ մը չէ, այլ մին այն հիներէն՝ որոնք այսօր իրմէ գատ ուրիշ ներկայացուցիչ չունին:

Մ. Սէթ և Հնդկահայոց Պատմութիւնը կարծես այլեւս հոմանիշ եղած են իրարու՝ մեր պատմա-հնախօսական հրապարակին վրայ: Ան աննկուն կը փնտռէ, կը պրպտէ Հնդկահայ հին՝ գրեթէ այժմ մոռցուած գաղութին աճիւնները, ուրկէ Հայ անուան փառքին նոր դափնէտերեւներ կը հանէ: Իր գործը երկիցս գնահատելի է որ ան միայն Հայերէն չի հրատարակեր իր հանածոները, գործ մը որ ապերախ կրնանք կոչել եթէ ոչ ապարգիւն, այլ անգլիերէն լեզուով պատրաստուած կը ներկայացնէ արեւելագիտական

Handwritten signature and text in Armenian script.